

*Na
svědivém temeni
střechy*

2004

Marek Šolmes Srazil

Skřet

Rezavý okap se vlní v nedozírných dálkách.
Chvěje se pod přívalem vod.
Nocí burácí všechen smutek rozdupaných srdcí.
Pod okapem poslední rozsvícené okno.
Krásná žena hladí svá ňadra, hledí před sebe, na okenní parapet.
Bledá svíce chvějivě žaluje na svět plný filosofů a praktiků. Slzy jsou
slané od bolesti a sladké od krve.
Smrt obchází s láskou ruku v ruce činžovní dům.
Na svědivém temeni střechy sedí skřet.
Kývá se a chechtá, natahuje pracky k zavodněnému nebi .
Je nenasytý.
Vždy je nenasytý.
Čeká na svou chvíli, nemůže se dočkat až dokončí dílo zkázy.
Vše pečlivě připravil.
Svět je krásný.
Naplněn bolestmi, krutými a dychtivými.
„Smrt, smrt a smrt,“ šeptá nočním větrem.
Krásná žena přistoupí k oknu, otevře jej a vyhlédne.
Její tvář vyznačuje bolest.
Srdce puká bouřlivým přílivem a odlivem lásky.
Skřet se pohne.
Žena se pohne.
Láska zemřela tuto noc.

Dýchání

V pokoji

Na ulici

Ještě chodí stále dýchajíc

Výdech, nádech

Výdech, nádech

Už ani nechodí, nespí, nejí, nemluví

Ale stále dýchá

Utíká minuta za minutou, on v pololeže čeká na úsvit

Nikdy nepřijde

Dýchání se mění v prokletí

Skrze zeď, vidí hvězdy

Hvězdy nedýchají

Hvězdy nechodí, nespí, nejí, nemluví

Hvězdy jsou úsvit

Nenaděj

S kytarou na rameni
Odchází hrát divadlo
(Nejhorší je, že to ví)
Uskuteční setkání
Dokáže vytvořit radost
Pro druhé
Ne pro sebe
Dívají se na něho
Zkoumají
Zatleskají
Beznadějná samota ho svírá
Chápe jen dětské oči
Které však nejsou pro něho určeny
Nepatří tomuto světu
Hraje divadlo z posledních sil
Minuty uvědomění ve smysl
Mění se na vteřiny
I ty pomalu mizí
Co zbývá
Už
Doprdele?

Vesmírný bod

Asi poznal
Víc než měl
Dokáže znovu uvěřit?
Může najít ještě
Něco tak velkého?
Bože, ten bod?
Ten vesmírný bod?

Mimo

V kruhu mnoho lidí
Je mimo kruh
Dávají mu najevo
Jak ho mají rádi
Zvou ho na své chaty
Říkají, že si ho váží
Chce se mu brečet
Když mu to říkají
Svědí ho za krkem
Občas se probere
Chvilku se chce smát
Potom zmizet
Potom je čím dál tím častější
Co má dělat
Když pomalu
Začíná
Nenávidět
Sám sebe

Vnímání

Dnes si řekl:

„Nejdůležitější je přežít.“

Snědl trochu guláše,

nahřál si temeno ve vaně

a uložil se do postele

s mozkiem zničeným myšlenkami.

Ale proč?

Čas nadprostorového vnímání

přišel a odešel.

Nekonečně nejkratší,

Nekonečně nejkrásnější s pocitem:

„Je proč žít.“

Tak proč?

Jaká je ta důležitost přežití,

když mu vše říká,

že ten Čas už nikdy nepřijde.

Stopař

„Zatraceně, tady nic nejezdí,“ povzdechne si.
Zapálí si cigaretu a okukuje pátý patník.
Připadá mu, že je to ten nejosamělejší patník z té dlouhé řady patníků,
které na své pouti potkal.
Sedne si na něho, aby ho zahřál a potěšil.
Smráká se, silnice je pustá a prázdná.
„Kde je ta pátá světová strana?“ ptá se stopař.
Oči má suché, přesto jsou plné slz.
„A o co mám rozbít kytaru?“ ptá se dál.
Na obloze se zapálí měsíc, dívá se na stopaře odrazem slunce, studený
pohled bolí a trhá duši.
S prokletým i milujícím Velkým vozem přijíždí bolest.
Beznadějněmu stopařovi se zamotá hlava.
Sveze se pomalu na orosenou zem, opře se zády o patník a vysílá do
vesmíru své poselství:
„Tady nepřistávejte, tady nic nejezdí, kdyby se vám porouchaly
motory nebo co to tam máte, umřeli byste tu.“
Zavře oči, ruce spustí podél těla a začne se smát.
„Pátá světová strana je v tomhle patníku,“ křičí a zajiká se smíchem.
Vstane, vezme kytaru a vši silou s ní udeří o patník.
Kytara mizí.
Stopař poodejde na několik metrů od pátého patníku, tam se otočí a
chvilí si nejosamělejší patník ozářený měsícem prohlíží.
Potom skloní hlavu a rozeběhne se do páté světové strany.

Nejdelší vteřiny

Nejdelší vteřiny jsou ty hororové.
Nosí je v sobě už příliš dlouho
na to, aby ještě vydržel.
Léta čeká na další den,
na příští hodinu.
Marně čeká, že se něco změní,
že se něco stane, že jeho smíšek bude převládat.
Ale jeho podstatu tvoří smutek, který
tlačí smíška hlouběji a hlouběji
do nejtemnější propasti.
Strašně se bojí okamžiku smíškovy smrti,
má pocit, že se blíží, neumí tomu zabránit.
Chtěl by pomoc najít sám v sobě, v tom složitém
mechanismu plném tlačítek a mačkátek.
Jenže – nechápe ani ty pitomé počítače vyrobené lidmi.

Mitervald

Něžná krajina
Zdá se být vzdálená
Vitr lomcuje srdcem i vlasy
Stíny plují po hlubokých lesích
Duše zbloudilá
Jednou tam, jednou sem
Za ucho dá si sedmikrásku
S Běláskem mezi Nebe a Zem odletí

Kdysi

Kdysi dávno
Strašně, strašně dávno
Spolu a šťastní
Napsali o věcech
Které mají rádi a které ne
Věci krásné i věci zlé
On si v tu chvíli uvědomil své žití
Ona mu vyčistila mozek plný zbytečností
Pomohla mu vstát
Dívat se na svět rozevřenýma očima
A hlavně: Chtít vidět
Na chvíli skutečně zapomněl
Že jednou hozený bumerang se vždycky vrátí

Posel

Posel vylezl uprostřed noci na okno, sfoukl prosebnou svíčku a potichu vlezl dovnitř.
Ocitl se v klidně oddechujícím pokoji.
Rozhlédl se svítícíma očima, až spatřil toho, koho hledal.
Hledal muže schouleného pod peřinou, třesoucího se a vzlykajícího žalem nad samotným životem.
Chvilí si ho prohlížel a potom se nad ním sklonil.
Byl to posel dobrých zpráv.
„Mám pro tebe dobré zprávy,“ zašeptal.
Muž přestal vzlykat a zadržel svůj dech.
Naslouchal.
„Mám pro tebe dobré zprávy,“ zašeptal posel znovu.
„Za sedm měsíců se narodí a bude to beránek, jako ty.“
„Vím, je to krásné,“ odpověděl muž očekávaje další zprávu.
„Dnes zemřela tvá babička.“
Schoulený muž hlasitě vydechl a řekl:
„Bože, to je dobrá zpráva?“
„To není vše,“ chtěl pokračovat posel.
Ale muž zabořil hlavu do polštáře a zacpal si uši.
Už nechtěl nic slyšet.
„Škoda,“ zašeptal posel, „chtěl jsem ti jen sdělit, že minimálně v příštích sedmi měsících nezemřeš.“
Dlouho stál nad ztichlým mužem, ale když už začalo svítat vyhoupl se opět na okno.
„Myslel jsem, že kdybys to věděl, třeba bys ještě něco vykonal...“, řekl posel, naposledy se na muže podíval a zmizel v zářijovém ránu.

Povlákání

Když mu bylo devět let, naučili ho v jednom ozdravovacím zařízení, jak jednoduše a rychle převléknout peřinu.

Zvládal to opravdu dokonale.

Potkal tam jakéhosi pomateného chlapce.

Nohy do O, oči skoro nevidoucí, pohyb motoricky naprosto neodhadnutelný.

Hrál se fotbal, pitomá hra pro rychlé nohy.

Pomatený chlapec plakal.

Stále na zemi, surově podražený a nakonec odmítnutý oběma mužstvy, byl na konci své pouti.

Povlěkač peřin, rychlonohý fotbalový kapitán, mu podal ruku, postavil ho na nohy a odešel s ním pryč.

Ostatní chlapci si poklepali na čelo, zvolili si nového kapitána a hráli dál.

„Všechno jde, když se chce, neboj, něco tě naučím,“ řekl bývalý kapitán, půjčil si jiný míč a strávil s pomateným chlapcem celé odpoledne.

Hlavičky, patičky, bodla a takové ty fotbalové blbiny...

Než se odešlo na večeri, stal se jeden chlapec pro druhého vzorem a modlou.

Jednoho dne, děsivě vzdáleného od onoho odpoledne, se bývalý kapitán trápil více jak půl hodiny nad tím jednoduchým způsobem povlákání peřiny a plakal. Byl na konci své pouti.

„Všechno jde, když se chce, neboj, něco tě naučím,“ uslyšel svůj dávno zapomenutý hlas.

V Dejvicích

Na lavičce v parku přehluší hluk krabic na kolečkách písní
„My generation“.
Píše jakési blbiny, úvahu či co, o nějakém citátu.
Slunce září na jeho bílém tričku s rybičkami a mořskými koníky.
Slečna na sousední lavičce si zapálí cigaretu, on také.
To je na chvíli spojí.
Náhle mu na pravé ruce přistane malátná včela.
„Ahoj trubče,“ řekne a se zájmem si včelu prohlíží.
Slečna znechuceně odchází.
Včela mu přelézá z prstu na prst, dýchá jeho teplo.
Brzy zemře.
Chvilé ticha.
Přišla smrt.
Zmáčkne kouzelné tlačítko a „My generation“ mu opět buší do uší.
Podívá se na rozepsanou úvahu a napíše:
„Nejsme zkažené zrůdy uprostřed jedné obrovské laboratoře?“
Pomyslí si: „To jsem tomu zase dal.“
Vstane, přejde ulici a vejde do zvláštního domu.
Vyjde do druhého patra, zaklepe na dveře a uslyší:
„Hm, ano, tomu se říká sebedestrukce.“

Tančící sprchy

Ještě týž večer, kdy hrůza z příštího rána mu hrozila spolknutím, kdy se ho ujala čirá a zřejmá nesmyslnost bytí, kdy mu hluchoněmý marně vysvětloval cestu a slunce přestalo existovat, vzpomněl si.

Vzpomněl si na tančící sprchy mezi nahými těly.

Na smích mezi kapkami vody.

Na tu krásu a jedinečnost pochopení.

Na svou bláznivou odvahu, co náhle vyrašila v jeho bojácném srdci.

Na nejkrásnější a nejmenší kytičku, kterou mu v květinářství dokázali uvázat a řekl:

„Bože, děkuji.“

A jeden den byl krásný, nemohlo se mu nic stát, neboť v jeho srdci je stále ukryto moře lásky.

Bumerang mu však buší do hlavy, zas a znova, jako nějaký nenasytý vyžirač mozků.

On se vzpírá a tančí latinské tance na nejvyšším bodě lidské existence, na samém okraji hluboké propasti.

Nikdo mu nemůže zakázat, aby uprostřed davu nezakřičel:

„GUTEN TAG DER NEPTUN!“

Jedině svěrací kazajka.

Kámen mudrců

„Ahoj.“

„Jak víš, že volám já?“

„Jsem telepat, chtěl jsem, abys mi zavolala.“

„A co mi chceš říct?“

„No, těžko se mi to říká, nechci, aby sis myslela, že jsem blázen, ale právě jsem objevil kámen mudrců.“

„To je skvělé! Budu u tebe za šestnáct minut.“

„Radši nejezdi...“

„Proč? Stalo se ještě něco?“

„Mám ho totiž v levém uchu a nemůžu ho vyndat...“

„Hm, to fakt nemá smysl, abych jezdila, ahoj.“

„Ahoj.“

Usínání

Čistá duše zaplní pokoj zvláštními melodickými postupy.

Je to nejkrásnější žena-hudba, jeden z několika podávaných léků .

Oči samovolně odcházejí spát na polštář s kometami a hvězdami.

Telepatická kočka pokukuje na muže ze svého pelíšku.

„Ty můj hloupoučkový básníku, jsi nějaký malátný.“

Jsem unavený po dlouhém dni,“ řekne muž přikrývající se peřinou na které jsou stejné motivy jako na polštáři.

Doufám, že se ve spánku alespoň jednou podívám do toho zázračného pokoje.

„Co to meleš, do jakého pokoje?“ ptá se kočka.

„Tomu bys nerozuměla.“

„Jak vypadá?“ nedá se odbít kočka.

„Na pravé zdi jsou zavěšeny nádherné černobílé fotografie, bílá velká postel přímo láká k uhašení touhy, vedle ní stojí starodávná šatní skříň a z levého kouta pokoje tiše hraje krásná hudba. Takový je to pokoj, kočko. A je léčivý.“

„Hm nuda.“

„Naopak, celý pokoj je nasycen vůní jedné krásné bytosti.“

„Řekla bych, že už mluvíš ze spaní, šťastnou cestu a dobrou noc.“

„Tobě taky.“

Vstávání

První věc, na kterou pomyslí, je:

„Co jsem dělal v noci? Kde jsem to byl?“

Druhá věc, na kterou pomyslí, je:

„Dnes to zkusím jinak!“

Třetí věc, na kterou pomyslí, ho položí zpět na záda:

„Těším se na noc.“

Neodbytní mozkoví skřítki ho donutí vstát a dojít do koupelny.

Zamotá se mu hlava, strop hrozí zřícením.

Přivře oči, podívá se do zrcadla, spatří poněkud známou tvář.

„Tebe znám, chlapče,“ řekne, „ale myslím, že jsi byl před dvěma měsíci někdo jiný.“

„Možná, že i včera,“ dodá a začne se holit.

Letiště

Náhle sebou škubne a probere se.

„Doprdele, proč mi všechno dojde vždycky tak pozdě?“

Vytáhne rezavý nůž zabodnutý do země, odřízne z polínka třísku a přidrží ji nad ohněm.

Jeho oheň jen tak neumírá...

Od třísky si zapálí cigaretu, zhluboka vdechuje kouř a přemýšlí.

Otočí hlavu a dívá se na jarem a láskou provoněný dopis přikolíčkováný k prádelní šňůře.

Připutoval k němu z velké dálky.

Přes pole, blata, lesy, řeky, moře a města.

Překonal všechny nástrahy a dokázal to.

„Jasně, jsem to ale pitomec,“ zašeptá probuzenec, odhodí cigaretu do ohně, vstane a vyběhne do teplé červencové noci.

Zakopne o spícího šneka, vrazí do neviditelného stromu, šlápne na bludný kořen, do čela mu nabourá zmatený netopýr, jen tak tak, že uteče vlkodlakovi, narazí si holeň při přeskakování závoří, až konečně vyčerpán a bez dechu dorazí tam kam chtěl.

„Ehm, já...“ začne, ale je nemilosrdně přerušen chladným úředním tónem:

„Za první: Dovoluji si tipnout, že nemáte pas ani dostatečný obnos peněz a za druhé: V indiánské bedrošce nepouštíme do letadla ani naše nejlepší zákazníky, je mi líto.“

Mu kafe

Trochu vyhublý, trochu posmutnělý, sedí u malého stolku.
Před ním konvice se zeleným čajem, svíčka, popelník a stroj na
zaznamenání minulosti.

Je sám, ale momentálně se tak necítí.

Vykašlal se na zaplacení složenek a udělal si radost.

Koupil si v antikvariátě malé stříbrné kolečko, na kterém je uchován
hlas Marca Bolana.

Toho zvláštního Tyranossaura, co to v sedmasedmdesátým napálil
do mohutného stromu.

Londýn, motorka a smrt.

Trochu vyhublý, trochu posmutnělý, sedí u malého stolku
Jeho dávný, více než otylý přítel Mathew, živící se novinářskou prací,
hledí na ten mohutný a smrtící strom každý den ze své kanceláře.

Možná ano, možná ne.

Už ho sto let neviděl.

Vzpomíná si, jak mu Mathew každý večer ukazoval opasek a tvrdil, že
ho do příštího jara utáhne o šest dírek.

Říkával: „You will see, you will see.“

Trochu vyhublý, trochu posmutnělý, sedí u malého stolku.

Čeká na začátek divadelního představení o tom, co herce zrovna
napadne.

Lístek stojí 69 korun českých.

Je to část jedné ze složenek, rok konce nejkrásnější hudební éry
a také nesmrtelná vzpomínka zakořeněná v jeho srdci.

Vzpomínka na malou dívku z vesmíru.

Za nějaký čas z ní vyroste mohutný strom.

Možná smrtící, možná ne.

Divadlo začíná...

Jak chutná led

A jednoho dne přišlo ráno.

Podzimní.

Vstal.

Ze skříně vytáhl brusle, nazul si je a chvíli běhal po parketách.

Celý pokoj oněměl úžasem.

„Co ho to probůh zase napadlo?“ křičely stěny a svíjely se smíchem.

Dělal, že neslyší, spláchl hnus zvukem, uvařil si mátový čaj, nechal ho zamrznout a nesměle zkoušel první piruety.

Když se jakžtakž uspokojil, uložil brusle do batohu a vydal se k telefonní budce.

Nechtěl telefonovat.

Stál tam a čekal na úsměv živelné profesorky bruslení.

Dočkal se.

Profesorka bruslení, sedmnáct pětiletých dětí a on zkoušeli, jak vlastně chutná led.

Chutná báječně.

A každopádně nesvědí.

...

Na papíře všechno vypadá jinak.
I smrt.

Počet výtisků: Středně cože
Nakladatelství: Ignáce Dřevora
Září 2004

Galakticko-Megalitický

Běsníček

